

[Krog Hansen.]

megen tid på denne påstand, og jeg må også erkende, at det ikke så meget er argumentation mod denne påstand, der har været brugt af modstanderne af dette forslag til folketingsbeslutning om en feriereform, siden det blev fremsat. Det er andre ting, og jeg vil også indrømme, at vi kan drøfte, om produktet som helhed bliver dyrere. Det er jo noget, man ikke kan blive helt enig om.

Men lad mig tage nogle af de ting frem, som modstandernes argumentation har kørt på. Punkt 1: er længere ferie noget, som folketetinget overhovedet skal beskæftige sig med? Punkt 2: er det rigtigt at gennemføre 4 ugers ferie nu, umiddelbart efter at en ny overenskomst er trådt i kraft? Punkt 3: hvor høj skal i givet fald betalingen være for denne ferie? Punkt 4: skal alle grupper underlægges ferieloven? Skal alle have krav på 4 ugers ferie, uanset om de har været i arbejde et helt år? Og som det sidste: skal disse feriepenge indgå i en fond, eller skal vi bruge det system, som vi kender i dag?

Må jeg til det første spørgsmål, om folketetinget egentlig skal blande sig i dette og lovgive herom, sige: kunne man ikke vende spørgsmålet om og spørge: hvorfor skulle vi egentlig ikke gøre det? Der er efter min formening uhyre mange ting, der taler for, at folketetinget klarer disse ferispørgsmål. For det første har folketetinget tidligere lovgivet på dette område. Så kan man fra ministerens side sige, at der har været forskellige grunde til, at man har gjort det. Det er i hvert fald klart, at man har gjort det tidligere. Det er altså ikke noget nyt. Vi kan også pege på, at både Sveriges, Norges, Islands og Finlands parlamenter har vedtaget love om ferie. Der kan det altså lade sig gøre.

Man kan også spørge, om det kan være rigtigt, at de lavestlønnede grupper skal bøde for, om man eventuelt får længere ferie i hele samfundet, og det er jo netop, hvad der sker, hvis ikke folketetinget beslutter at vedtage et forslag om længere ferie. Vi ved jo, at hvis der kommer et krav — ordførerne her har været inde på det — om længere ferie op til en overenskomstsituation, så indgår det i en beløbsramme; man er så nødt til at slække på nogle af de andre krav, man har stillet, og hvad er det for krav, det går ud over? Prøver man at se på de overenskomster, der er blevet afsluttet tidligere, så

må man konstatere, at f. eks. Arbejdsmandsforbundet og Smedeforbundet har forskellige interesser. Smedeforbundet ser meget gerne længere ferie eller kortere arbejdstid indført, fordi de ikke har så mange lavtlønnede, hvorimod Arbejdsmandsforbundet, der har mange med den lave løn, ikke er interesseret i en lang ferie, i hvert fald ikke hvis det koster dem penge, således at de ikke kan komme op på de 450 kr., som har været målet nu i et par år. Man må altså gøre sig klart, at hvis ikke folketetinget ønsker at klare denne sag, så kommer disse grupper til at være murbrækkere for en længere ferie. En sådan sag vil jo brede sig som ringe i vandet. Hvis man inden for LO-området blev enig om, at man skulle have længere ferie, så ville det brede sig til alle andre grupper i dette land, og de mennesker, som arbejder inden for LO-området, har altså givet afkald på andre ting for at skaffe grupper, som ikke står i LO, en længere ferie. Spørgsmålet er, om det kan være retfærdigt.

En del af ordførerne har været positivt indstillet og sagt, at det vel nok er rigtigt, at dette er noget, folketetinget og lovgivningen skal klare, men er tidspunktet rigtigt? Er det ikke et galt tidspunkt, det er fremsat på? Der er jo lige afsluttet nye overenskomster, og man må vel respektere de beløbsrammer, der dér er aftalt, siger modstanderne af dette forslag. Man må altså med andre ord ikke flytte udgifter over på en bestemt gruppe, i dette tilfælde arbejdsgiverne, for man går i gang med nye overenskomstforhandlinger. Må jeg ikke have lov at spørge, hvornår skiftende folketing og skiftende regeringer er blevet så hensynsfulde, at de ikke ønsker at ændre noget i dette samfund, som også ændrer byrderne større eller mindre grupper imellem, uden først at tale med dem og også rette sig efter dem.

Der kan nævnes adskillige eksempler. Vi har stadig væk i frisk erindring, hvad der skete her i sidste uge i forbindelse med landmændene. Efter hvad landbrugsorganisationerne siger, har man ikke fået dækning for de udgifter, som folketetinget har påført landbruget ved at ophøje mæglingsskitten til lov. Vi kan også nævne afskrivningsreglerne. De er inden for de sidste par år blevet ændret 3-4 gange. Hver eneste gang flytter man byrder fra den ene gruppe til den anden. Hver eneste gang vi vedtager et lovforslag